

Arrest

nr. 161 712 van 10 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 28 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Guineese nationaliteit te hebben, Peul te zijn en geboren te zijn in 1970 in de gemeente Dixinn in Conakry. U huwde in 1988 met Abdourahim Balde en samen kregen jullie vijf kinderen: Mamadou Montaga (m, °1998), Oumou (v, °2000), Salimata (v, 2002), Hadja (v, 2006) en Bilguissa (v, 2009). U hebt eveneens voogdij over de dochter van uw zus, die ook Bilguissa (v, +/- 12 jaar) heet. U woonde de hele tijd met uw familie in Conakry.

Uw problemen begonnen toen uw vier oudste dochters zonder uw medeweten werden besneden. De twee jongsten hadden complicaties en belandden in het ziekenhuis. Uw man behandelde u slecht, en had geen oor naar uw wens de kinderen niet te laten besnijden. U hoorde uw echtgenoot met zijn zus

telefoneren i.v.m. de besnijdenis van uw jongste dochter en zei opnieuw dat u dit niet wilde, maar uw man reageerde gewelddadig. U ging met uw tante naar de politie maar ving daar bot. Ook bij uw vader kon u niet terecht voor hulp, hij was van mening dat u terug naar uw man moest. U luisterde niet en ging naar uw tante. Uw echtgenoot kwam u daar echter zoeken, waarop uw tante u naar een vriendin in Gombayah stuurde. Toen uw man u ook daar kwam zoeken stuurde ze u naar Gbessia Port. Vandaaruit regelde ze uw vertrek uit het land samen met uw jongste dochter Bilguissa, en bracht de andere vier onder bij een kennis in het dorp.

U vertrok op 18 december 2012 uit Conakry en kwam daags nadien aan in België, waar u asiel aan vroeg. Bij terugkeer naar Guinee vreest u dat uw dochtertje Bilguissa besneden zal worden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw geboorte akte en die van uw dochter neer; een verklaring op eer en een ledenkaart van GAMS; twee attesten betreffende uw besnijdenis en eentje van uw dochter; twee brieven van uw advocaat; een brief van Katrien De Koster van GAMS; en een artikel i.v.m. symbolische besnijdenis.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, van de Vreemdelingenwet. De reden daarvoor is dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden risico op besnijdenis in hoofde van uw jongste dochter en aan het feit dat u niet bij machte zou zijn om haar in Guinee te beschermen tegen besnijdenis. De situatie in uw land van herkomst vormt op zich geen aanleiding tot het toekennen van een beschermingsstatuut.

In de eerste plaats moet objectief worden vastgesteld dat u zelf niet bent besneden. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS (dd. 16.06.2014) legt u een attest dd. 07.05.2013 van Dr. Serverine Caluwaerts (Instituut Tropische Geneeskunde, Antwerpen) neer dat stelt: "Ik (...) verklaar dat mevr. Fatoumata Balde (...) mij vertelt dat ze besneden is op 5-jarige leeftijd. De clitoris en de labia minora zien er evenwel normaal uit. Functionele hinder is niet te verwachten.". Na confrontatie met dit attest houdt u echter vol dat u wel degelijk bent besneden en dat het attest foutief moet zijn (CGVS dd.16.06.2014, p.6-8). U legt later een tweede medisch attest (niet gedateerd) van Dr. Greet Mestdagh (Ziekenhuis Oost-Limburg, Genk) neer dat stelt: "+/- normale vulva; nle (normale) labia minora; evt. graad 1?; clitoris nog aanwezig.". Uit beide attesten blijkt duidelijk dat zowel uw clitoris als schaamlippen nog intact zijn. Nergens wordt gesproken van enige incisie, littekenweefsel of iets anders dat zou kunnen wijzen op enige vorm van genitale verminking.

Zelf houdt u zoals gezegd vol dat u wel bent besneden (CGVS dd.16.06.2014, p.6-8 en CGVS 10.09.2014, p.4, 7). Uw verklaringen omtrent uw besnijdenis kunnen echter geenszins overtuigen en stroken in het geheel niet met de medische attesten die u neerlegt. Tijdens uw eerste gehoor (dd. 16.06.2014) verklaart u dat u op vijfjarige leeftijd werd besneden. Twee vrouwen hielden u vast terwijl een derde twee keer iets weg knipte met een schaar. U kon echter ontsnappen voor ze een derde keer knipte en rende weg. De vrouwen achtervolgden u maar u zocht en vond hulp bij een oude Soussou vrouw die u niet kende en voordien nooit had ontmoet. Zij nam u in bescherming en zei dat de vrouwen u met rust moesten laten omdat u nog zo klein was. Dat zou volgens u de reden zijn waarom u niet volledig bent besneden (CGVS 16.06.2014, p.6-7). Het is om te beginnen al in het geheel niet geloofwaardig dat een klein meisje van vijf in het midden van een besnijdenis zou kunnen ontkomen aan twee volwassen vrouwen die haar in bedwang houden. Ook het feit dat u, voor de twee vrouwen u hadden ingehaald, opeens uit het niets in de armen van een u onbekende vrouw liep die u zomaar in bescherming nam, is niet geloofwaardig. Besnijdenis is een zeer diepgewortelde traditie in Guinee en gebeurt over het algemeen bij jonge meisjes. 97% van de meisjes worden besneden. Dat deze vrouw het dus zomaar voor u zou opnemen omdat u nog zo klein was, en dat de besnijdsters het daarbij zouden laten, is niet geloofwaardig. Daarbij komt nog dat uw verklaringen dat er twee keer iets weg geknipt zou zijn met een schaar (CGVS 16.06.2014, p.7) in het geheel niet stroken met de medische attesten die u neerlegt. Uw geloofwaardigheid wordt bovendien volledig ondermijnd wanneer u tijdens een tweede gehoor op het CGVS aanvankelijk met geen woord meer rept over deze oude vrouw die u zou hebben behoed voor besnijdenis (CGVS 10.09.2014, p.4-5). Er werd u tot vijf keer toe een open vraag gesteld om u aan te zetten zo gedetailleerd mogelijk te vertellen over alles wat u zich herinnert in

verband met uw besnijdenis maar op geen enkel moment herhaalt u uw verklaringen van het eerste interview. Het hoeft in het geheel geen betoog dat dit uw geloofwaardigheid finaal onderuit haalt.

Er moet dus worden vastgesteld, zowel op basis van de door u neergelegde medische attesten als op basis van uw ongeloofwaardige verklaringen, dat er een hoop vraagtekens rijzen aangaande het feit of u al dan niet besneden zou zijn en alles er op wijst dat u zelf geen genitale verminking onderging. Gezien de hoge prevalentiegraad van vrouwenbesnijdenis in Guinee (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier: SRB Guinee "Les Mutilations Genitales Féminines (MGF)" en COI Focus "Guinee. Les Mutilations génitales féminines: taux de prévalence") is het feit dat u zelf geen genitale verminking hebt ondergaan - of zelfs slechts symbolisch besneden zou zijn zoals onder meer uw advocaat impliceert - een sterke indicatie voor een verminderd risico in hoofde van uw dochter alsook voor uw capaciteit om uw dochter tegen deze praktijk te beschermen. Uw familie besliste 30 jaar geleden reeds om u niet te laten besnijden en ging daarmee dus in tegen een diepgewortelde traditie in een land waar zelfs vandaag nog 97% van de meisjes wordt besneden. Dit vormt een zeer sterke indicatie voor het feit dat u uit een progressief milieu komt dat zich reeds lange tijd verzet tegen besnijdenis. In dit licht loopt uw dochter ofwel geen risico op besnijdenis gezien dit in uw familie geen gangbare praktijk lijkt te zijn, ofwel kunt u zeker steun vinden bij uw familie wanneer ook u uw dochter wil beschermen tegen besnijdenis indien er van buitenaf druk wordt uitgeoefend. Daarenboven blijkt uit het feit dat u zelf niet besneden bent verder ook dat de familie van uw echtgenoot eerder progressief was daar zij instemden met het feit dat hun 'zoon' huwde met een nietbesneden meisje of zelfs slechts symbolisch besneden meisje.

Dit gegeven wordt nog versterkt door uw vage en weinig gedetailleerde verklaringen betreffende de besnijdenis van uw vier oudste dochters. U verklaart dat ze alle vier tegelijk werden besneden. U kunt echter niet zeggen wanneer dat precies gebeurde. Gevraagd naar hoe oud de meisjes waren zegt u dat ze ongeveer drie jaar waren. Erop gewezen dat er zes jaar verschil in leeftijd is tussen uw oudste en uw jongste dochter, herhaalt u enkel dat de meisjes drie waren (CGVS dd. 10.09.2014 p.4). U kunt dus zelfs bij benadering niet zeggen hoe oud uw verschillende dochters waren toen ze werden besneden. Over de besnijdenis zelf kunt u helemaal niets vertellen (CGVS dd. 10.09.2014 p.4; p.5-6). Het zou zonder uw toestemming zijn gebeurd terwijl u op de markt was, door de tante. Later kwam iemand u informeren over de besnijdenis. Uw twee jongste dochters zouden complicaties hebben gehad en naar het ziekenhuis zijn gebracht. U weet echter niet naar welk ziekenhuis ze werden gebracht, noch welke behandeling ze kregen. U verklaart dat het na een week beter met hen ging en dat ze medicatie kregen, maar u kunt niet zeggen welke medicatie. U weet evenmin waar de besnijdenis plaatsvond of wie de besnijdenis uitvoerde. Dat u zo weinig kunt vertellen over de besnijdenis van uw oudste dochters ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zouden ze effectief zijn besneden. Zelfs indien u vooraf niet op de hoogte was van de aanstaande besnijdenis van uw dochters kan wel verwacht worden dat u zich hierover achteraf informeert, zeker gezien u zelf verklaart dat uw twee jongste dochter het bijna niet hadden overleefd (CGVS dd. 10.09.2014 p.6).

Het vermoeden dat uw oudste dochters, net als uw jongste dochter en uzelf, niet besneden zijn wordt verder versterkt door het feit dat u verklaart op geen enkel moment te hebben nagedacht over de mogelijkheid dat uw dochters besneden zouden kunnen worden. Gevraagd naar of u op dat moment tegen besnijdenis was zegt u: "Ik dacht zelfs niet aan besnijdenis, ik dacht er niet over na." (CGVS dd. 10.09.2014 p.4). In Guinee wordt 97% van de meisjes besneden, vaak door tantes of schoonfamilie zonder medeweten van de moeder. Gezien u verklaart dat uw vier meisjes samen werden besneden was Oumou, de oudste, minstens zes op het moment van de besnijdenis. Dat u al die jaren en vier dochters later nooit hebt stilgestaan bij de mogelijkheid dat uw dochters besneden zouden kunnen worden, is opnieuw een indicatie voor het feit dat u uit een milieu komt waar besnijdenis niet wordt toegepast en waar u dus inderdaad niet behoefde na te denken over de besnijdenis van uw dochters.

Gezien u zelf verklaart naar België te zijn gevlucht om uw jongste dochter Bilguissa te beschermen tegen besnijdenis, zou u er op dat moment wel effectief tegen moeten zijn geweest. Gevraagd naar waarom u tegen bent haalt u uw eigen besnijdenis en die van uw oudere dochters aan (CGVS dd. 10.09.2014 p.4). Gezien objectief is vastgesteld dat er twijfels rijzen omtrent uw eigen besnijdenis en uw verklaringen omtrent de besnijdenis van uw dochters vaag en ongeloofwaardig zijn, is dit geen valabele enige reden voor uw vermeende verzet tegen de besnijdenis van Bilguissa.

Gezien er ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw eigen besnijdenis en u bovendien vage en weinig geloofwaardige verklaringen aflegt over de besnijdenis van uw oudste dochters kan uit uw verklaringen niet worden afgeleid dat u werkelijk Guinee hebt verlaten om uw jongste dochter te

beschermen tegen besnijdenis of dat er überhaupt een vrees of een reëel risico op besnijdenis zou zijn voor haar. U bent er aldus niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4 a) en b), van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande conclusie niet ombuigen. De geboorte akten van uzelf en uw dochter bevestigen louter jullie identiteit, hetgeen hier niet meteen in twijfel wordt getrokken. De medische attesten die u neerlegt geven zoals gezegd aan dat uzelf noch uw dochter genitale verminking ondergingen, hetgeen hier evenmin wordt betwijfeld, wel integendeel. De verklaring op eer en de ledenkaart van GAMS bevestigen uw lidmaatschap en activiteiten bij deze organisatie, maar zeggen op zich niets over de vrees voor besnijdenis in hoofde van uw dochter bij terugkeer naar Guinee. Waar zowel uw advocaat als Katrien De Koster van GAMS en het neergelegde artikel spreken over een zogenaamde symbolische besnijdenis, dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit geenszins strookt met uw verklaringen. U beweert dat er twee maal iets werd weg geknipt met een schaar en dat u wegrende terwijl het bloed van uw benen drupte. Dit strookt niet met een symbolische besnijdenis. Daarnaast geldt ook dat, zelfs al zou u symbolisch besneden zijn, dit geen afbreuk doet aan bovenstaande argumenten met betrekking tot de vrees in hoofde van uw dochter. Een symbolische besnijdenis op zich houdt tenslotte geen vervolging in. Daar waar Katrien De Koster het heeft over het risico op herbesnijdenis dient te worden opgemerkt dat u dit zelf op geen enkel moment in uw verklaringen aanhaalt. Bovendien komt herbesnijdenis, zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan uw administratieve dossier, niet systematisch voor in Guinee. Bijgevolg kunnen deze documenten bovenstaande conclusies niet ombuigen.

U komt daarnaast evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict kan worden beschouwd als ernstige schade die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die bij het administratieve dossier werd gevoegd (COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013 + addendum, juli 2014), blijkt dat de huidige situatie in Guinee niet kan worden beschouwd als een situatie van "willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict". Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat artikel 48/4, § 2, c) van de Wet van 15 december 1980 niet kan worden toegepast voor Guinee.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Het verzoekschrift

2.1. In wat voorkomt als een enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de "schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout" alsook de schending "van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951".

In een eerste punt meent verzoekster dat het CGVS ten onrechte weigerde om de vluchtelingenstatus aan verzoekster toe te kennen. "Verzoekster loopt wel degelijk gevaar in Guinee. Verzoekster vreest het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen omdat zij geweigerd heeft om haar jongste dochter Bilguissa te laten besnijden. Verzoekster van haar kant vreest om opnieuw het slachtoffer te zullen worden van huiselijk geweld en weet dat zij tegen dergelijke feiten onmogelijk zal kunnen rekenen op een afdoende bescherming van de Guineese autoriteiten".

Verzoeker meent dat haar problemen ten onrechte geringschat worden en wijst erop dat uit haar verklaringen *“is gebleken dat zij systematisch het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld vanwege haar echtgenoot en dat noch haar eigen vader, noch de politiediensten gehoor wensten te geven aan haar klachten, wat maakt dat verzoekster en haar dochtertje steeds in onveiligheid zullen blijven leven in Guinee. Verzoekster is het niet eens met het standpunt van het CGVS waar deze laatste de oprechtheid van haar verklaringen in vraag stelt om reden dat deze vaagheden / inconsistenties zouden bevatten”*.

Volgens verzoekster heeft het CGVS ten onrechte geen enkele rekening gehouden met de traumatische ervaringen die verzoekster had opgelopen toen zij als vijfjarig kind een besnijdenisritueel moest ondergaan. *“Het CGVS hield evenmin rekening met het feit dat verzoekster op dat ogenblik amper vijf jaar was en dat het feitenrelaas dat zij hierover had geschetst op het CGVS er één was vanuit haar persoonlijke beleving als vijfjarig kind”*. Verzoekster wijst er nog op dat *“verzoekster de traumatiserende gebeurtenissen heeft moeten trachten te verwerken, uiteraard op haar eigen manier”* en dat het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid.

Verzoekster herhaalt dat ze denkt dat ze besneden is ook al blijkt uit de medische attesten dat dit niet het geval is en verwijst naar het artikel *“fausses excisions : la solution?”*, van 2012. (Stuk 2). Verzoekster meent ook dat het CGVS met dit scenario geen rekening hield en dat verzoekster, in tegenstelling tot hetgeen het CGVS poneert, dus helemaal geen vage of ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. *“In ieder geval is hiermee aangetoond dat het CGVS, door deze hypothese niet op een volwaardige wijze méé in de motivering van de weigeringsbeslissing op te nemen, daar waar zij diverse andere hypothesen wél in rekening heeft gebracht, en daarbij heeft laten uitschijnen dat er geen andere scenario's dan deze die zijzelf heeft aangehaald , mogelijk konden zijn, een gebrekkig onderzoek gevoerd. Op het ogenblik van het nemen van haar beslissing , was het CGVS niet alleen op de hoogte van het artikel “fausses excisions : la solution?”, van 2012 , maar had zij eveneens kennis van het schrijven dd. 20 juni 2014 van mevrouw Katrien DE KOSTER, die als coördinatrice verbonden is bij de Helpdesk Vlaanderen bij GAMS (Groupe pour l'Abolition de Mutilations Sexuelles féminines)”*.

In een tweede punt wenst verzoekster te verwijzen naar het principearrest van de CCE n° 122 668 van april 2014 (kamer met 3 rechters) waarin onder andere *“gesproken [wordt] over een objectief en significant hoog risico op FGM in Guinee voor jonge minderjarige meisjes die nog niet besneden werden. Dit risico op zichzelf is voldoende om een vrees tot vervolging te vormen bij terugkeer naar Guinee”*. Verzoekster wijst er nog op dat noch de Guineese staat, noch partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, met inbegrip van internationale organisaties, momenteel in staat zijn om een bescherming te bieden tegen de risico's op besnijdenis. Verzoekster verwijst tevens naar het rapport van de VN over de mensenrechten en de situatie in Guinee, februari 2014 (Stuk 3) .

Verzoekster is er van overtuigd dat gezien de zeer hoge prevalentie van besnijdenis in Guinee, er wel degelijk een objectief risico is op besnijdenis van haar dochtertje en dit *“los van de eventuele vaagheden in haar verklaringen en zelfs los van de tegenstrijdigheden m.b.t. de medische attesten van verzoekster. De Demographic Health Survey (DHS) 2012 over Guinee werd in januari 2014 gepubliceerd en bevat o.a. wetenschappelijke cijfers over de prevalentie van vrouwenbesnijdenis in Guinee (hoofdstuk 17): 97 % van de vrouwen en meisjes zijn besneden (er is geen daling van de praktijk) <http://dhsprogram.com/pubs/pdf/FR280/FR280.pdf>. Zie verder ook het ‘Ambtsbericht Guinee’ van het Ministerie van Buitenlandse zaken van Nederland van maart 2013 (Stuk 5)”* waarin word aangegeven dat er in Guinee geen effectieve bescherming is tegen FGM, ondanks het bestaan van een nieuwe cel van de politie, OPROGEM (p. 37 e.v). Verzoekster meent dat het CGVS een manifeste beoordelingsfout heeft begaan”.

Verzoekster stelt tenslotte onder het punt *“Reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (subsidiare bescherming)”* dat ze tijdens haar *“gehoren op het CGVS dd. 16 juni 2014 en dd. 10 september 2014 (...) op voldoende wijze [heeft] kunnen aantonen dat haar leven en dat van haar dochtertje Bilguissa wel degelijk in gevaar is in Guinee. Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoekster ondervindt in Guinee. Verzoekster kan om evidente redenen niet meer terugkeren naar Guinee alwaar zij geen normaal leven zal kunnen leiden. Het is voor haar overduidelijk dat haar veiligheid aldaar momenteel niet gegarandeerd is”*.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster nog het volgende: "*Fausses excisions : la solution?*", van 2012; een rapport van de VN over de mensenrechten en de situatie in Guinee van 11 februari 2014; een verslag van 26 maart 2014 van het Instituut Tropische Geneeskunde en het '*Ambtsbericht Guinee*' van het Ministerie van Buitenlandse zaken van Nederland van maart 2013.

Beoordeling

2.3. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 2011, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar echtelijke problemen vooropstelt. Bij de vragen om dieper in te gaan op haar problemen in Guinee stelt verzoekster "*Mijn echtgenoot sloeg me vaak. Hij gaf me geen eten, ik heb veel geleden*". Voorts stelt verzoekster dat ze tegen de besnijdenis is van haar jongste dochter en dat haar vier oudste dochters tegen haar wil besneden zijn. Verzoekster benadrukt ook dat haar sociaal assistente haar gezegd had dat zij van de hele gemeente het meeste ziek was en verzoekster stelt dat dit het gevolg is van het feit dat ze triest is.

2.5. Verzoekster stelt dat ze geen identiteitsdocumenten bezat, dat ze nooit buiten Conakry kwam en dat haar echtgenoot haar geboorteakte bijhield. Ze legt geen originele identiteitsdocumenten neer maar enkel fotokopieën van haar geboorteakte en van haar dochter die ze via de zus van haar moeder verkreeg, die een jonge man aansprak -een kennis van verzoeksters zoon M.- die de geboorteakte bij de gemeente ging halen. Echter uit de geboorteakte van haar dochter blijkt dat de aanvraag initieel gebeurde door verzoekster en haar wettige echtgenoot. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekster geen identiteitsdocumenten kan neerleggen. Dit klemt te meer nu verzoekster stelt met een rechtstreekse Brussels Airlines vlucht vanuit Conakry gekomen te zijn naar Brussel. Verzoekster beweert dat ze met een vals paspoort kwam dat ze nooit in handen had. Echter dat een vrouw met een jong kind niet persoonlijk gecontroleerd wordt bij het instappen noch bij het binnenkomen in de Schengenzone is geheel ongeloofwaardig (CGVS-gehoor 16 juni 2014, p. 5). Verzoekster kan ook om deze reden niet overtuigen dat ze zonder geldige identiteitsdocumenten en visum ongemoeid naar België kon komen. Dit tast verzoeksters geloofwaardigheid aan.

2.6. Verzoeksters asielrelaas is geheel gesteund op haar weigering haar dochter B. te laten besnijden. Alhoewel er uit de medische attesten geen betwisting kan over bestaan dat verzoekster niet besneden is, houdt verzoekster tijdens haar beide gehoren op het CGVS en ter terechtzitting vol dat ze wel besneden is.

Verzoeksters relaas over haar besnijdenis tijdens haar CGVS-gehoor van 16 juni 2014 is bijzonder gedetailleerd over hoe ze opgepakt werd, naar de plaats werd gebracht waar de besnijdenis plaatsgreep, drie keer geknipt werd met een schaar, weggelopen is, opgevangen is door een oude vrouw. Tijdens haar CGVS-gehoor van 10 september 2014 vertelt ze hierover niets niettemin de dossierbehandelaar aanhoudend aandringt specifiek te zijn (*Vertel me wat u zich nog herinnert van uw besnijdenis, van de dag van uw besnijdenis? (...) Vertel me alles in detail (...) Vertel me alles wat u zich herinnert (...) . En toen? (...) Vertel me zo gedetailleerd mogelijk wat er is gebeurd (...) en toen...(...). Vertel me wat er precies gebeurde (...) Wat gebeurde er daarna?*). Wanneer de dossierbehandelaar verzoekster ermee confronteerde dat ze tijdens het CGVS-gehoor van 16 juni 2014 andere verklaringen aflegde, antwoordde verzoekster dat ze net hetzelfde verteld had, wat manifest onjuist was. Wanneer de dossierbehandelaar daarop verzoeksters verklaringen van het CGVS-gehoor van 16 juni 2014 voorlas, voegde verzoekster meteen elementen toe aan dit verhaal (*"ik zal die vrouw nooit vergeten, ze heeft het bloed opgekuist"*) en ze verweet de dossierbehandelaar niet concreet gevraagd te hebben wat er gebeurd was bij haar besnijdenis (CGVS-gehoor van 10 september 2014 p. 5). Verzoekster reageert bijdehands en alert tijdens het tweede CGVS-gehoor en wijzigt haar verklaringen naarmate ze geconfronteerd werd met strijdigheden en er doorgevraagd werd. Haar verwijten aan de dossierbehandelaar zijn ongepast. Het CGVS heeft dan ook terecht het verhoor stopgezet en verzoekster gevraagd om eerst met haar advocaat te overleggen over de onverzoenbare verklaringen inzake haar beweerde besnijdenis en de strijdigheid van haar beweerde besnijdenis met de neergelegde medische attesten. Pas na de pauze geeft verzoekster eerst toe dat ze niet besneden is (CGVS-gehoor van 10 september 2014 p. 5 en 7) maar komt hierop terug op het einde van het CGVS-gehoor van 10 september 2014. Verzoekster blijft aldus vrijpostig met bonte beweringen niettemin het CGVS haar hierop aanspreekt, ze tot tweemaal wordt uitgenodigd voor een gehoor en een pauze wordt ingelast wanneer haar verklaringen geheel ongerijmd zijn. Ook ter terechtzitting herhaalt verzoekster dat ze besneden is wat ontkend wordt door haar 2 medische attesten.

2.7. Het verzoekschrift herhaalt dat verzoekster *"als vijfjarig kind een besnijdenis- ritueel moest ondergaan"* en ze *"de traumatiserende gebeurtenissen heeft moeten trachten te verwerken, uiteraard op haar eigen manier"* en dat het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Echter er kan niet blijken dat verzoekster een dergelijke traumatische ervaring heeft moeten ondergaan. Waar verzoekster verwijst naar het artikel *"fausses excisions : la solution?"*, van 2012 (Stuk 2), handelt dit artikel over de wijze waarop hoog opgeleide vrouwen thans met een symbolische medische ingreep de besnijdenis verhinderen of veinzen. Hieruit blijkt dat besnijdenis evenzeer een economische aangelegenheid is als gesteund op tradities en gewoontes. Voorts kan niet worden ingezien hoe dit verzoeksters situatie kan verklaren. Immers zelfs indien verzoekster gevolgd wordt, wat de Raad niet doet, dan nog kan blijken dat verzoekster nooit gesteld heeft dat haar familie er voor koos een symbolische besnijdenis. Evenmin kan uit verzoeksters - weliswaar ongeloofwaardige - relaas blijken dat een dergelijke weg is genomen nu verzoekster stelde dat het duidelijk de bedoeling was haar, zoals alle meisjes, te laten besnijden. Aldus kan dit tezamen gelezen met de verklaring van Mevr. De Koster van Gams van 20 juni 2014, er niet toe leiden te besluiten dat verzoekster, een gehuwde vrouw en moeder van 5 kinderen, niet zou kunnen weten of ze wel of niet besneden is.

Ten slotte indien verzoekster met dit het artikel *"fausses excisions : la solution?"* wil aantonen dat ze een uitweg heeft voor haar dochter B. dan kan dit enkel tezamen gelezen worden met haar ondertekende verklaring bij Gams, dat ze nooit tot de besnijdenis van haar dochter zal overgaan. Hetgeen door de CGVS als de Raad niet wordt betwist.

2.8. Voorts kan met de commissaris-generaal vastgesteld worden dat uit verzoeksters verklaringen geen bijzondere aandacht kan blijken voor de besnijdenis van haar dochters die in Guinee achtergebleven zijn. Verzoekster was niet concreet over de plaats en het tijdstip van hun besnijdenis. Voorts stelt ze eerst dat 2 dochters besneden zijn en later alle andere in Guinee gebleven dochters (CGVS-verhoor van 16 juni 2014). Haar verklaring dat alle vier de dochters op hetzelfde ogenblik besneden werden en dit gebeurde toen ze 3 jaar waren is strijdig met het leeftijdsverschil dat verzoekster opgaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster blijkt ook onbekend met de vrouw die de besnijdenis uitvoerde terwijl deze moet betaald worden en haar bevestiging belangrijk is, noch waar in Conakry dit gebeurde, noch

het ziekenhuis waar de twee jongste dochters werden overgebracht en waar ook verzoekster hen beweerdelijk heeft teruggezien, noch wat de dokters gedaan hebben. Ten slotte was verzoekster evenmin concreet over de daaropvolgende revalidatie. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat deze besnijdenissen werkelijk hebben plaatsgegrepen.

Verzoekster stelt dat ze tegen de besnijdenis was omdat ze zelf had geleden bij haar besnijdenis, wat gezien verzoekster niet besneden is, niet kan overtuigen. Voorts stelt verzoekster wanneer haar gevraagd wordt naar haar familie en de familie van haar echtgenoot dat de tante van haar echtgenoot haar kinderen heeft laten besnijden, wat ze ook ter terechtzitting herhaalt (CGVS-gehoor van 10 september 2014, p.6 *“En de broers en zussen van uw echtgenoot? Deze die ik ken is de tante, die mijn kinderen wilde besnijden? Zij is verkoopster in Ratoma”*). Echter bij de aanvang van het CGVS-gehoor van 10 september 2014 stelt verzoekster *“CGVS: Vertel me zo in detail mogelijk alles wat u zich daarover herinnert. Verzoekster: Alles van die dag? CGVS: Ja. Alles wat u zich herinnert van de besnijdenis van uw dochters. Verzoekster: Het is mijn tante langs moederskant die hen is komen halen...”*.

Het is niet aannemelijk dat verzoekster zich de tante niet kan herinneren die haar dochters meenam om te laten besnijden. Dit klemt te meer omdat verzoekster maar 1 tante heeft aan moeders zijde (CGVS-gehoor van 10 september 2014 *“Dus u hebt maar een tante langs moederszijde? Ja.”*) en deze vrouw haar geholpen heeft om naar Europa te komen om beweerdelijk de besnijdenis van haar jongste dochter te helpen verhinderen. Deze tante is ook de vrouw die door de kinderen bij haar vriendin onder te brengen, voor verzoeksters 5 kinderen zorgt in Guinee en ze beschermt tegen haar echtgenoot.

2.9. Verzoeksters verklaringen zijn ongerijmd en onverzoenbaar. Er kan enkel vastgesteld worden dat zij en haar dochter in België niet besneden zijn en dat haar bewering dat haar 4 dochters besneden zijn niet aannemelijk wordt gemaakt.

2.10. Gevraagd over het huishoudelijk geweld stelt verzoekster ter terechtzitting dat haar echtgenoot haar jongste dochter wilde besnijden en dat ze daarom voortdurend ruzie hadden. Ze stelt letterlijk dat het huishoudelijk geweld *“alleen te maken heeft met de besnijdenis van B”*. Verzoekster kan op dit punt evenmin overtuigen. Immers verzoekster stelt dit voor alsof de rol van de echtgenoot in de besnijdenis fundamenteel is terwijl dit niet kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en evenmin uit verzoeksters verklaringen die het heeft over, al naargelang haar verklaringen, de tante van moeders zijde of de zijde van haar echtgenoot.

Voorts kan enkel worden vastgesteld dat verzoeksters echtgenoot een niet-besneden vrouw heeft gehuwd. Indien de niet-besnedenis voor deze man een ernstig bezwaar of knelpunt was dan kan evenmin vastgesteld worden dat hij navenant heeft gehandeld nu verzoekster 5 kinderen heeft met haar echtgenoot en hij haar niet heeft verstoten of ervan gescheiden is. Evenmin kan ervan worden uitgegaan dat hij of de vrouwelijke leden van zijn familie, niet zou weten, of verzoekster besneden is nu verzoekster zelf zegt dat haar stiefmoeder haar soms beledigde door te stellen dat ze onrein was maar dat haar vader tussenbeide kwam in haar voordeel. Verzoekster verklaart dat haar vader verbood om dergelijke verwijten te uiten en hij ermee dreigde zijn tweede vrouw desgevallend aan de deur te zetten indien ze daarmee doorging (CGVS-gehoor van 10 september 2014). Verzoekster verklaart voorts geen problemen inzake haar niet-besnedenis in Guinee, ze is gehuwd en kan zich toeleunen op het huishouden en haar kinderen.

Ten slotte kan worden vastgesteld dat verzoekster inzake het huishoudelijk geweld evenmin coherent is. Immers haar relaas van huishoudelijk geweld bij de aanvang van het CGVS-gehoor van 16 juni 2014 is uitsluitend tegen haar eigen persoon gericht (p. 6: voortdurend slaan en uithongeren zodat zijzelf moest instaan voor haar kinderen voor hun eten, school, alles). Nog daargelaten dat dit strijdig is met verzoeksters verklaring dat haar man als handelaar uitsluitend instond voor het onderhoud van het gezin, zijzelf nooit heeft gewerkt en ze zelfs de weg naar de markt niet kan beschrijven omdat ze altijd met de taxi naar de markt kon gaan (CGVS-gehoor 16 juni 2014), blijkt doorheen het CGVS-gehoor van 10 september 2014 dat verzoekster ernstige nuances aanbrengt. Immers verzoekster stelt eerst dat haar huwelijk *“is goed verlopen”*, daarna stelt ze dat dit pas de laatste jaren is veranderd en haar man haar sloeg, om ten slotte ter terechtzitting te stellen dat ze enkel ruzie hadden over de wel/niet besnijdenis van de dochter B..

Zoals hoger gesteld kan verzoekster niet aannemelijk maken dat haar 4 oudste dochters besneden zijn, noch is zijzelf en de jongste dochter besneden. Er kan dan evenmin worden aangenomen dat de besnijdenis voor haar man een punt van discussie, laat staan onmin, was. Verzoeksters asielaas is dan ook niet aangetoond,

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.12. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Uit voorafgaand werd besloten dat niet worden aangenomen dat verzoeksters vrees voor de besnijdenis van B. door haar familie de besnijdenis gegrond is en dus evenmin dat het huishoudelijk geweld dat hierop steunt waarachtig is. Verzoekster zelf wordt niet vervolgd in Guinee, noch wordt aangetoond dat zij de gevolgen zou dragen van het niet/wel besnijden van haar dochter en dat deze gevolgen een vervolging zouden inhouden in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan dan ook geen grond zijn waarop de nood op internationale bescherming zou moeten worden afgeleid.

2.13. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Besluit

2.14. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.15. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. DECLERCK,
dhr. W. MULS,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS